

יוֹסֵי הָאִי בֶר נֶשׁ יוֹדָאֵי אִיהוּ וְאַתְתְּהוּי. כִּד מָטָא גִבְיֵיהוּ
 שְׂאִילוּ לֵיה. אָמַר לֹון שְׁלִיחָא דְמַצּוּחַ אָנָא. דְהָא אָנָן
 דְיִירֵי בְכַפֵּר דְרָאמִין, וּמָטִי זְמָנָא דְחַג, וְאָנָן צְרִיכִין
 לְזֻלָּב וְזִינִין דְעַמִּיחַ, וְאָנָא אָזִיל לְקַטְעָא לֹון לְמַצּוּחַ.
 אָזִלוּ כְּחָדָא. אָמַר לְהוּ הַהוּא יוֹדָאֵי תַנִּי אַרְבַּע מִינִין
 דְלֻזָּב דְבְכַלְהוּ אַתָּאן לְרַצוּי עֲלָמָא (נ"א על מ"א)
 שְׂמַעְתוּן אַמָּאֵי אָנָן צְרִיכִין לֹון בְּחַג. אָמַר לֵיה כְּבָר
 אַתְעֵרוּ בְּהוּ תְבַרְיָא. אָבַל אִי מְלָה חֲדָתָא אִיהוּ תְחֹות
 יָדָךְ אִימָא לְהַ.

אָמַר לֹון יוֹדָאֵי הַהוּא אַתְר דְאָנָן דְיִירֵי בֵיה הוּא
 זְעִיר וּבְכַלְהוּ עֲסָקִי בְּאוּרִייתָא. וְאִית עֲלָן
 צוּרְבָא מִרְבָּנָן רַבִּי יַעֲקֹב בֶּר יוֹסֵי מַחֲזֻזָּא שְׂמִיחַ.
 וּבְכַל יוֹמָא וְיוֹמָא אָמַר לָן מְלִין חֲדָתִין בְּאוּרִייתָא.
 וְאָמַר דְהָא בְּחַג זְמָנָא הוּא לְשִׁלְטָאָה. (ישראל שליטין)

בההוא זמנא, ונקיטנא לולב דמתחוי דאנו נציחנא עליהו על כל אנון דאקרוז המון
 העם ולשלטאה עליהו) (אזי עבר על נפשנו המים הידונים ברוך יי שלא נתננו טרף
 לשניהם. וכי אית שנים למים, אלא) (ס"א דכל אנון רברבין) **אנון שאר**
עמין. אנון רברבין ממנו על שאר עמין עובדי
עבודת פוכבים ומזלות ומתפרכאן מסטרייהו
דישראל וקרינו לון מים הידונים. כמה דאת אמר,
 (תהלים קכד) **המים הידונים.**

ובגין לשלטאה עליהו אתינא ברוא דשמא
קדישא באנון ארבע מינין שפלולב לרצוני
 ליה לקודשא בריך הוא (עלייהו) ולשלטאה (דף טו ע"א)
 עליהו ברוא דשמא קדישא. ולא תערא עלן מיין
 קדישין לנסנא על גפי מדבחא.

תו אמר לון בראש השנה אתערותא קדמאה
איהו בעלמא. מאי אתערותא קדמאה. דא בי
דינא דלתתא (נ"א דא ראש השנה ממש) דאתער למידן

לשון הקודש

צריכים אותם בחרג? אמר לו, כבר העירו
 בזה החברים, אבל אם דבר חדש הוא
 תחת ירך - אמר אותה.

אמר להם, ודאי אותו מקום שאנו גרים
 בו הוא קטן, וכלם עוסקים בתורה, ויש
 עלינו תלמיד חכם ושמו רבי יצחק בר
 יוסי מחוזא, ובכל יום ויום אומר לנו
 דברי תורה חדשים, ואמר שהרי בחג זמן
 הוא לשלם. וישראל שולטים באותו זמן ולוקחים

בא. אמר רבי יוסי, האיש הזה הוא יהודי
 ונראה. כשהגיע אליהם, שאלו אותו.
 אמר להם, אני שלית מצוה, שהרי אנו
 גרים בכפר ראמין, והגיע זמן החג, ואנו
 צריכים לולב עם המינים שלו עמו, ואני
 הולך לקטף אותם למצוה. הלכו באחד.
 אמר להם אותו יהודי, ארבעת מיני
 הלולב הללו שפכלם באים לרצות בעד
 העולם ונ"א על המים, שמעתם למה אנו

עֲלָמָא. וְקִדְשָׁא בְרִידָא הוּא יְתִיב עַל עֲלָמָא בְּדִינָא
וְדַאֲרֵין עֲלָמָא.

וְשִׁלְטָא הָאֵי בֵי דִינָא לְמִידָן עֲלָמָא, עַד יוֹמָא
דְּכַפּוּרֵי דְנִהְרִין אֲנַפְהָא, וְלֹא אֲשַׁתְּבַח
חַוְיָא דְלְטוֹרָא בְּעֲלָמָא. דְּאִיהוּ אֲתַעֲסַק בְּמַה דְּאֲתִיָּין
לִיהּ הֵתוּא שְׁעִיר דְּאִיהוּ מְסַטְרָא דְרוּחַ מְסַאָבָא
בְּדִקָּא חַוְיָ לִיהּ. וּבְגִין דְּאֲתַעֲסַק בְּהֵתוּא שְׁעִיר לֹא
קָרִיב לְמַקְדָּשָׁא.

וְשְׁעִיר דָּא כְּהֵתוּא שְׁעִיר דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ דְּאֲתַעֲסַק
בֵּיהּ וְאֲנַהֲרוּ אֲנַפְהָא דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה (נ"א בְּדָ
בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה) (נ"א אֲנַהֲרוּ) (אֲנַפְוֵי דְּמַקְדָּשָׁא). וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל כְּלֵהוּ
מִשְׁבַּחִין רַחֲמֵי קַמִּי קִדְשָׁא בְרִידָא הוּא וְאֲתַעֲבַר
חֻבְיָהוּ. וְרָזָא חֲדָא אָמַר לָן וְלֹא אֲתִיָּהִיב רְשׁוֹ
לְגַלְגָּלָה בַר לְחִסִּידֵי קִדְיִשִׁין עֲלִיוֹנִין חַפְיָמִין. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי מָאן אִיהוּ. אָמַר לֹזֵן עַד לֹא בְּדִיקָנָא בְּכוּ.

לשון הקודש

למקדש.

וְשְׁעִיר זֶה כְּמוֹ אוֹתוֹ שְׁעִיר שֶׁל רֵאשׁ
חֲדָשׁ שְׂמַתְעַסַּק בּוֹ וּמֵאִירוֹת פְּנִיָּה שֶׁל
רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְכֵן בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה וּמֵאִירִים וּפְנֵי
הַמַּקְדָּשׁ. וְעַל זֶה כָּל יִשְׂרָאֵל מוֹעֲזִים
רַחֲמִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וְחֻטְאֵיהֶם מִתְּבַטְּלִים. וְסוּד אַחַד אָמַר
לְגוֹ, וְלֹא נִתְּנָה רְשׁוֹת לְגַלְגֹּלַת פְּרִט

וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל הָעוֹלָם בְּדִין
וְדָן אֶת הָעוֹלָם.

וְשׁוֹלֵט בֵּית הַדִּין וְשׁוֹמֵטוֹ הַזֶּה לְדוֹן אֶת
הָעוֹלָם, עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׂמַאֲרִים פְּנִיָּה,
וְלֹא נִמְצָא נְחֹשׁ מְלָשִׁין בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא
מִתְעַסֵּק בְּמַה שְׂמַבְיָאִים לוֹ אוֹתוֹ הַשְּׁעִיר,
שֶׁהוּא מַעַד רוּחַ הַטְּמָאָה פְּרָאוּי לוֹ.
וּמִשׁוּם שְׂמַתְעַסַּק בְּאוֹתוֹ שְׁעִיר, לֹא קָרִיב

אֲזָלוּ. לְבַתָּר אָמַר לוֹן. כִּד סִיְהָרָא אֶתְקַרִּיבַת
 בְּשִׁמְשָׁא. אֶתְעַר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא סְטָרָא
 דְּצַפּוֹן וְאַחִיד בָּהּ בְּרַחֲמֵימוּ וּמְשִׁיךְ לָהּ לְגַבִּיּוּתָּהּ, וְדָרוּם
 אֶתְעַר מִסְטָרָא אַחְרָא. וְסִיְהָרָא סְלָקָא וּמִתְחַבְּרָא
 בְּמִזְרַחָהּ. וּכְדִין יִנְקָא מִתְרִין סְטָרִין וְנִטְלֵת בְּרַכָּאן
 בַּחֲשָׁאֵי, וּכְדִין אֶתְבְּרָכָא סִיְהָרָא וְאֶתְמַלְיָא. וְהָכָא
 אֶתְקַרִּיבַת אֶתְתָּא בְּבַעֲלָהּ.

כָּמָה דְּאִית רָזָא דִּיּוֹקְנָא שְׁיִיפִי (נ"א בתיקוני דש"יפ) דְּאָדָם
 וְתִיקוֹנֵי. הָכִי נָמִי אִית (נ"א איהו) רָזָא דִּיּוֹקְנָא
 דְּשְׁיִיפִי נוֹקְבָא וְתִקוֹנֵי דְּנוֹקְבָא. וְכָלָא פְרִישׁ בְּגִזּוֹן.
 הָכִי נָמִי אִית לְעֵילָא (ד"א מאן) אַחִיד בָּהּ וְאֶתְעַר לְקַבֵּל
 בְּרַחֲמֵימוּ הָכִי נָמִי אִית לְתַתָּא רָזָא וְתִקוֹנָא דְּאָדָם
 תַּתָּאָה אַחְרָא תַּחֲזוּת סִיְהָרָא (ד"א ותיקונא דנוקבא).

לשון הקודש

ומתמלאת. וכאן מתקרבת האשה
 לבעלה.

כמו שיש סוד דמות איברי נ"א בתיקוני
 האיברים האדם ותיקוניו, כך גם יש והוא
 סוד של דמות איברי הנקבה ותיקוני
 הנקבה, והכל מפרש בתוכנו. כך גם יש
 למעלה (מין שאוחז בה ומתעורר כנגד
 פאהבה, כך גם יש למטה סוד ותיקון
 האדם התחתון האחר תחת הלבנה וד"א
 ותיקון הנקבה).

לתסידים קדושים עליונים חכמים. אמר
 רבי יוסי, מהו? אמר להם, עדין לא
 בדקתי אתכם.

הלבנו. אחר כך אמר להם, בשחלבנה
 מתקרבת לשמש, מעורר הקדוש ברוך
 הוא צד הצפון ואוחז בו פאהבה ומושך
 אותו אליו, והדרום מתעורר מצד אחר,
 והלבנה עולה ומתחברת במזרח. ואז
 יונקת משני צדדים ונטלת ברכות
 בחשאי, ואז מתברכת הלבנה

**כָּמֹה דְרוּעָא שְׂמַאלָא לְעֵילָא אַחִיד בְּהַ וְאַתְעַר
לְקַבְּלָהּ בְּרַחֲמֵי. הָכִי נָמִי אֵית לְתַתָּא. (טו)**

העמודים בלחן קנימי שייפין לאתאחדא דא בדא ולא תקשרא דא בדא קשרי מהימנותא
ספרא דקרושא מספרא דרוח מספא דאיהו רזא דנחש לתתא). **האי נחש
איהו דרועא שְׂמַאלָא דְרוּחַ מְסַאבָּא. וְאַחִיד בֵּיהּ מָאן
דְרָכִיב בֵּיהּ וְקָרְבָּא לְגַבֵּי דְסִיחָרָא וּמְשִׁיךְ לָהּ בֵּינֵיהוּ
(נ"א בדבקות) דְקוּטְפָא וְאַסְתָּאבַת.**

**וּבְדִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא מְקָרְבִין שְׁעִיר. וְהָהוּא נָחֵשׁ
אֶתְמַשְׁךְ אֲבִתְרִיהּ דִּהָהוּא שְׁעִיר. וְסִיחָרָא
אֶתְדְּכִיאת וְסִלְקָת לְעֵילָא וְאַתְקִשְׁרַת לְעֵילָא
לְאַתְפְּרָבָא. וְנִהְיִין אֲנַפְהָא מַה דְאַתְחֲשַׁבַת לְתַתָּא.**

**בְּדִין הָכֵא בְיוֹמָא דְכַפּוּרֵי כִיּוֹן דִּהָהוּא תּוּיָא בִישָׂא
אֶתְעַסַּק בְּהָהוּא שְׁעִיר. סִיחָרָא אֶתְפְּרִשְׁת מִנִּיהּ
וְאַתְעַסַּקַת (בְּיִשְׂרָאֵל) לְאוּלְפָּא עֲלִייהוּ סְנִיגוּרֵיָא וְסוּכְכַת**

לשון הקודש

ואז ישראל למטה מקריבים שעיר,
ואותו נחש נמשך אחר אותו השעיר,
והלכנה נטהרת ועולה למעלה
ומתקשרת למעלה להתברך, ופניה
מאירים מה שנגחשבה למטה.
אז באן ביום הכפורים, כיון שאותו נחש
הרע מתעסק באותו שעיר, הלכנה
נפרדת ממנו ומתעסקת ובִישְׂרָאֵל לְלַמֵּד
עליהם סניגוריא, וסוככת עליהם כמו אם

כמו שזרוע שמאל למעלה אוחות בה
ומתעורר בנגדה פאהבה, כך גם יש
למטה. ונוי העמודים כלם עומדים איברים להאחו
זה בזה ולהתקשר זה בזה קשרי האמינה עד
הקנשה מצד של רוח טמאה שהוא סוד הנחש
שלמטהו. נחש זה הוא זרוע שמאל של רוח
הטמאה, ואוחו בו מי שרוכב עליו, וקרב
ללכנה ומושך אותה ביניהם ונ"א בדבקותו
של דבקות ונטמאת.

עֲלֵייהוּ כְּאִמָּא עַל בְּנֵי. וְקִדְשָׁא בְּרִידְהוּא בְּרִידְ לֹון
מְלַעֲיִלָּא וּמְחִיל לֹון.

לְבַתָּר יִשְׂרָאֵל כִּד מָטוּ לַחַג מִתְעַרֵּי סְטָרָא דִּימִינָא
לְעִילָּא. בְּגִין דִּיתְקַשְׁר בֵּיה סִיחָרָא וַיִּתְנַהֲרוּ
אַנְפָּהָא כְּדָקָא חַוִּי. וּכְדִין פְּלַגְתָּ (נִבְּ) חוּלְקָא דְבְּרַכָּאן
לְכָל אַנּוּן מִמֶּנּוּ דְלִתְתָּא דִּיתְעַסְקוּן בְּחוּלְקָהוֹן. וְלֹא
יִיתוּן לִינְקָא וְלִקְרָבָא בְּסְטָרָא דְחוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל.

כְּגִוּוֹנָא דָּא לְתַתָּא כִּד שְׂאֵר עַמִּין מִתְבְּרַכִּין. כְּלָהוֹן
אַנּוּן מִתְעַסְקִין בְּאַחְסַנְתָּ חוּלְקָהוֹן. וְלֹא הֵוֹן
אַתְיִין לְאַתְעַרְבָּא בְּהַדִּייהוּ דִּישְׂרָאֵל וְלַחְמָדָא חוּלְקָ
אַחְסַנְתִּיהוֹן. וּבְגִין כִּד יִשְׂרָאֵל אַנּוּן מִשְׁכִּין בְּרַכָּאן
לְכָל אַנּוּן מִמֶּנּוּ בְּגִין דִּיתְעַסְקוּן בְּחוּלְקָהוֹן וְלֹא
יִתְעַרְבוּן בְּהַדִּייהוּ.

וְכִד סִיחָרָא אַתְמְלִי בְּרַכָּאן לְעִילָּא כְּדָקָא יְאוּת.

לשון הקודש

שֶׁל חֵלֶק יִשְׂרָאֵל.
כְּמוֹ זֶה לְמַטָּה - כְּשִׁשְׂאֵר הָעַמִּים
מִתְבְּרַכִּים, כָּלֵם מִתְעַסְקִים בִּירִשְׁתָּ
חֵלְקֵם, וְלֹא יָבֹאוּ לְהִתְעַרֵּב עִם יִשְׂרָאֵל
וְלַחְמֵד חֵלֶק יִרְשָׁתֵם. וְלִכְּנָן יִשְׂרָאֵל
מוֹשְׁכִים בְּרַכּוֹת לְכָל אוֹתָם מְמַנִּים, כְּדִי
שִׁיתְעַסְקוּ בְּחֵלְקֵם וְלֹא יִתְעַרְבוּ עִמָּם.
וּכְשֶׁהֲלַבְּנָה מִתְמַלֵּאת בְּרַכּוֹת לְמַעְלָה

עַל הַבָּנִים, וְהַקּוֹדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַרֵּךְ
אוֹתָם מְלַמְעָלָה וּמוֹחֵל לָהֶם.
אַחַר כֵּן בְּשִׁישְׂרָאֵל מְגִיעִים לְחַג, מְעוֹרְרִים צַד יְמִין לְמַעְלָה, כְּדִי
שִׁתְתַּקְשֵׁר בּוֹ הַלְבָּנָה וַיֵּאָרוּ כְּנִיָּה כְּרָאוּי.
וְאִזּוּ מְחַלְקֵת וְנוֹתְנָתָ חֵלֶק שְׁלֵלָה בְּרַכּוֹת
לְכָל אוֹתָם מְמַנִּים שְׁלַמְטָה שִׁיתְעַסְקוּ
בְּחֵלְקֵם, וְלֹא יָבֹאוּ לִינְקָ וְלְהִתְקַרֵּב לְצַד

יִשְׂרָאֵל אֲתִיּוֹן וַיִּנְקִין מִיָּגָה בְּלַחֲדֵייהוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב
 (במדבר כט) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תַּהְיֶה לָּכֶם. מָאֵי עֲצַרְתָּ,
 בְּתַרְגּוּמוֹ כְּנִישׁוֹ. כָּל מַה דְּכְנִישׁוֹ מֵאַנּוּן בְּרַכָּאן עֲלָאִין.
 לָא יִנְקִין מִיָּגָה עִמִּין אַחֲרֵינוּן בְּרִי יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדֵייהוּ.
 וּבְגִין כִּדְּ כְּתִיב עֲצַרְתָּ תַּהְיֶה לָּכֶם. לָכֶם וְלֹא לְשָׂאָר
 עִמִּין. לָכֶם וְלֹא לְשָׂאָר מִמֶּנּוּן.

וְעַל דָּא אַנּוּן מְרַצִּין עַל הַמַּיִם לְמִיּהָב לִזְנוֹן חוֹלְקִי
 בְּרַכָּאן דִּיתְעַסְקוֹן בֵּיהּ. וְלֹא יִתְעַרְבוּן לְבַתְרָא
 בְּחֻדְוֹתָא דִּישְׂרָאֵל כִּדְּ יִנְקִין בְּרַכָּאן עֲלָאִין. וְעַל
 הַהוּא יוֹמָא כְּתִיב דּוּדֵי לִי וְאַנִּי לוֹ. דְּלֹא אֶתְעַרְב
 אַחֲרָא בְּהַדָּן.

לְמַלְכָּא דְּזַמַּן רְחִימִיָּה בְּסַעֲוִדְתָּא עֲלָאָה דְּעֵבִיד
 לִיָּה לְיוֹמָא רְשִׁימָא. הָא רְחִימִיָּה דְּמַלְכָּא
 יַדַּע דְּמַלְכָּא (דף טו ע"ב) אֶתְרַעֵי בֵּיהּ. אָמַר מַלְכָּא הַשְׁתָּא

לשון הקודש

הממנים.

וְעַל זֶה הֵם מְרַצִּים עַל הַמַּיִם, לְתַתּ לָהֶם
 חֶלֶק בְּרֻכּוֹת שְׂיִתְעַסְקוּ בוֹ, וְלֹא יִתְעַרְבוּ
 אַחַר כֵּךְ בְּחֻדְוֹת יִשְׂרָאֵל בְּשִׁינְקִים
 בְּרֻכּוֹת עֲלִיוֹנוֹת. וְעַל אוֹתוֹ יוֹם כְּתוּב
 דּוּדֵי לִי וְאַנִּי לוֹ. שְׂלֵא מִתְעַרְב אַחַר עֲמִנוּ.
 לְמַלְכָּא שְׂהַזְמִין אַהֲבוּבֵי לְסַעֲוִדָּה עֲלִיוֹנָה
 שְׁעֵשָׂה לוֹ לְיוֹם רְשׁוּם. אַהֲבוּבֵי הַמְלֶכֶךְ הָרִי

כְּרֵאוּי. יִשְׂרָאֵל בָּאִים וַיִּנְקִים מִמֶּנָּה
 לְבַדָּם. וְעַל זֶה כְּתוּב (במדבר כט) בַּיּוֹם
 הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תַּהְיֶה לָּכֶם. מַה זֶה עֲצַרְתָּ?
 בְּתַרְגּוּמוֹ כְּנִישׁוֹ (הַתְּכַנְסוּת). כָּל מַה שְׂכַנְסוּ
 מֵאוֹתָם בְּרֻכּוֹת עֲלִיוֹנוֹת, לֹא יִנְקִים
 מִמֶּנָּה עִמִּים אַחֲרֵיהֶם, פְּרַט לְיִשְׂרָאֵל
 לְבַדָּם. וְלִכְּזֵן כְּתוּב עֲצַרְתָּ תַּהְיֶה לָּכֶם,
 לָכֶם וְלֹא לְשָׂאָר הָעַמִּים, לָכֶם וְלֹא לְשָׂאָר

אָנָּא בְּעֵי לְמַחְדֵּי עִם רְחִימָאֵי. וְדַחִילָנָּא דְכִד אָנָּא
 בְּסַעוּדָתָּא עִם רְחִימָאֵי יַעֲלוֹן כָּל אַנּוּן קַסְטוּרֵי מְמַנָּן
 וְיַתִּיבּוֹן עַמְנָּא לְפִתּוּרָּא לְמַסְעֵד סַעוּדָתָּא דְחֻדּוּהָ עִם
 רְחִימָאֵי. מָּה עֶבֶד אֶקְדִּים הֵהוּא רְחִימִיָּה קוּסְטוּרִין
 דִּירוּקֵי וּבְשָׂרָּא דְתוּרֵי וְאַקְרִיב קַמִּיִּיְהוּ דְאַנּוּן קַסְטוּרֵי
 מְמַנָּן לְמִיכַל. לְבַתֵּר יְתִיב מְלָכָּא עִם רְחִימּוּי לְהֵהִיא
 סַעוּדָתָּא עֲלָּאָּה מְכָל עֵדוּנִין דְּעֲלָמָּא. וּבְעוּד דְּאִיְהוּ
 בְּלַחּוּדוּי עִם מְלָכָּא שְׁאִיל לִיָּה כָּל צְרַפּוּי וְיַהִיב לִיָּה.
 וְאַחְדֵּי מְלָכָּא עִם רְחִימִיָּה בְּלַחּוּדוּהִי וְלֹא אֶתְעַרְבִין
 אַחְרַנִּין בִּינִיִּיְהוּ. כִּד יִשְׂרָאֵל עִם קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא.
 בְּגִין כִּד כְּתִיב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תַּהֵיָּה לָכֶם.

אָמְרוּ רַבֵּי יוֹסִי וְרַבֵּי חֲזִיָּא קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא אֶתְקִין
 אוּרְחָּא קַמֵּן. וּכְפִּיִן אַנּוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי
 בְּאוּרֵיָּתָּא. אָתוּ נְשַׁקּוּהוּ. קָרָּא עֲלֵיָּה רַבֵּי יוֹסִי (ישעיה

לשון הקודש

הסעודה העליונה מכל עדוני העולם.
 ובעוד שהוא לבדו עם המלך, בקש ממנו
 כל צרכיו ונתן לו, ושמח המלך עם
 אהובו לבדו, ולא התערבו אחרים
 ביניהם. כד ישראל עם הקדוש ברוך
 הוא. לכן כתוב ביום השמיני עצרת
 תהיה לכם.

אמרו רבי יוסי ורבי חזי, קדוש ברוך
 הוא התקין הדרך לפנינו. אשרי אותם

יודע שהמלך רוצה בו. אמר המלך, בעת
 אני רוצה לשמח עם אהובי, ואני חושש
 שפאשר אני בסעודה עם אהובי, יפגסו
 כל אותם פקידים ממנים וישבו עמנו
 לשלחן לסעד סעודת השמחה עם
 אהובי. מה עשה? הקדים אותו אהוב
 מינים של ירקות ובשר שוורים והקריב
 לפני אותם פקידים ממנים לאכל. אחר
 כד ישב המלך עם אהובו לאותה

וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יי וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ. כִּד מָטוּ בִי
 חֶקֶל יְתִיבוּ. אָמַר הֵחֹזֵא בַר נָשׁ מָאִי שְׁנָא דְכְּתִיב,
 (בראשית יט) וַיִּי הַמְטִיר עַל סְדוֹם וְעַל עִמּוֹרָה וְגו'. וּמָאִי
 שְׁנָא בְּטוֹפְנָא דְכְּתִיב אֱלֹהִים אֱלֹהִים בְּכָל אֶתֶר. (אמאי)
 וְלֹא כְּתִיב וַיִּי (בְּכָלֵא).

אַלֵּא תַּנִּינָן בְּכָל אֶתֶר דְּכְּתִיב וַיִּי הוּא וּבֵית דִּינּוּ.
 אֱלֹהִים סְתָם דִּינָא בְּלַחֲדוּי. אַלֵּא בְּסְדוֹם
 אֶתְעֵבִיד דִּינָא וְלֹא לְשִׁיעָאָה עֲלֵמָא. וּבְגִין כִּד אֶתְעָרַב
 אִיהוּ בְּהִדֵּי דִינָא. אַבְל בְּטוֹפְנָא כָּל עֲלֵמָא שְׂעִי וְכָל
 אַנּוּן דְּאַשְׁתַּכַּחוּ (נ"א בְּלַחֲדוּי) בְּעֲלֵמָא.

וְאִי תִימָא (ד"א דְהָא) נַח וְדַעֲמִיָּה (ד"א אֶשְׁתַּיְבּוּ). (נ"א הָא)
 סְתָם מַעֲינָא הוּא דְלֹא אֶתְחַזִּי. וְעַל דָּא כָּל מַה
 דְּאַשְׁתַּכַּח בְּעֲלֵמָא שְׂעִי לִיָּה. וְעַל דָּא וַיִּי בְּאַתְגַּלִּיא
 וְלֹא שְׂעִי כְּלָא. אֱלֹהִים בְּעִי סְתִימוּ וּבְעִי לְאַסְתַּמְרָא

לשון הקודש

הוא ובית דינו. אלהים סתם - דין לבדו.
 אלא בסדרם נעשה דין ולא להשמיד
 עולם, ולכן הוא התערב בדין, אבל
 במבול השמיד כל העולם וכל אותם
 שנמצאו (בלבדו) בעולם.

ואם תאמר, (הר"ן נח ומי שהיה עמו ונאלו
 - הר"ן נסתר מן העין היה, שלא נראה.
 ועל זה כל מה שנמצא בעולם השמיד
 אותו, ועל זה וה' בגלוי, ולא השמיד

שעוסקים בתורה. באו ונשקוהו. קרא
 עליו רבי יוסי, (שעה נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי
 ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשָׂדֶה,
 יָשְׁבוּ. אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ, מַה שׁוֹנֶה
 שְׂכַתוֹב (בראשית יט) וְה' הַמְטִיר עַל סְדוֹם וְעַל
 עִמּוֹרָה וְגו', וּמַה שׁוֹנֶה בְּמַבּוּל שְׂכַתוֹב
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם, וְלָמָּה וְלֹא
 כְּתוּב וְה' וּבְכָלֵא?.

אלא שנינו, בכל מקום שכתוב וה' -

דְּהָא כִּלְאָ שְׂצִי. וְעַל דָּא אֱלֹהִים בְּלַחֲדוּי הָיוּ.

וְרָזָא דָּא (תהלים כט) יִי לַמַּבּוּל יֵשֶׁב. מִהוּ יֵשֶׁב. אֲלִמְלָא
קָרָא כְּתִיב לָא יִכְלִינָן לְמִימְר. יֵשֶׁב בְּלַחֲדוּי
דְּלָא אֲתִיָּא עִם דִּינָא. כְּתִיב הֲכָא יֵשֶׁב, וְכְתִיב הֲתָם
(ויקרא יג) כְּדָד יֵשֶׁב בְּלַחֲדוּי.

וּבְגִין דִּנְחָ הָוָה סָתִים מֵעֵינָא. לְבַתָּר כְּד אֲתַעְבִּיד
דִּינָא וְשְׂצִי עֲלֵמָא וְנַח רוּגְזִיָּה מַה כְּתִיב וַיִּזְכֹּר
אֱלֹהִים אֶת נַח וְגו'. דְּהָא כְּד שְׂצִי עֲלֵמָא לָא אֲדַבֵּר
דְּסָתִים מֵעֵינָא הָוָה. וְרָזָא (נדא) אֲוִלִּיפְנָא קִדְשָׁא בְּרִיד
הוּא סָתִים וְגִלְיָא. גִּלְיָא הוּא בִי דִינָא דְלִתְתָּא. סָתִים
הוּא אֲתַר דְּכָל בְּרַכָּאן נְפִקִי מִתַּמָּן. וּבְגִין כְּד כָּל
מְלוֹי דְּבַר נָשׁ דְּאֲנוּן בְּסָתִימוּ בְּרַכָּאן שְׂרִיין עֲלוּי. וְכָל
דְּאֲנוּן בְּאֲתַגְלִיָּא הֵהוּא אֲתַר דְּבִי דִינָא שְׂרִיאן עֲלוּי
בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתַר בְּאֲתַגְלִיָּא וְהֵהוּא דְּאֲקַרִי רַע עֵין

לשון הקודש

כְּד נַעֲשֶׂה דִין, וְהַשְׁמַד הָעוֹלָם וְנַח רָגִזוּ,
מַה כְּתוּב? וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח וְגו'.
שְׁהַרִי בְּשֶׁהַשְׁמִיד הָעוֹלָם, לֹא נִזְכֵּר שְׁהִיָּה
נִסְתָּר מִהַעֵינ, וְסוּד וְהוּ לְמַדְנֵנו – הַקְּדוּשׁ
כְּרוּךְ הוּא נִסְתָּר וְגִלְוִי. גִּלְוִי הוּא בֵּית
הַדִּין שְׁלֵמָטָה, וְנִסְתָּר הוּא מְקוֹם שְׁכֵל
הַבְּרָכוֹת יוֹצְאוֹת מִשָּׁם. וְלִכֵּן כָּל דְּבָרֵי
הָאָדָם שְׁהֵם בְּסִתְר, בְּרָכוֹת שׁוֹרוֹת עֲלוּי.
וְכָל אוֹתָם שְׁבַנְגְלָה, אוֹתוֹ מְקוֹם שֵׁל בֵּית

הַכֹּל. אֱלֹהִים צָרִיד הַסִּתְרָה, וְצָרִיד וְאָדָם
לְהַשְׁמַר, שְׁהַרִי הַכֹּל מִשְׁמִיד, וְעַל זֶה
אֱלֹהִים לְבַדּוּ הָיָה.

וְזֶה סוּד (תהלים כט) ה' לַמַּבּוּל יֵשֶׁב. מַה זֶה
יֵשֶׁב? אֲלִמְלָא פְּסוּק כְּתוּב, לֹא יִכְלֵנו
לְאֲמָרו. יֵשֶׁב לְבַדּוּ, שְׁלֹא בָּא עִם דִּין.
כְּתוּב כָּאן יֵשֶׁב, וְכְתוּב שָׁם (ויקרא יג) כְּדָד
יֵשֶׁב לְבַדּוּ.

וּמִשׁוּם שְׁנַח הָיָה נִסְתָּר מִן הַעֵינ, אַחַר

שְׁלִיט עֲלֵיהָ, וְכֵלָא הוּא בְּרִיא עֲלָא בְּנוּנָא דְלַעֲיָלָא.

בְּכַה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר זַכָּא דְרָא דְרָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׂרָיָא
בְּגוּיָה דְהָא זְכוּתָא דִּילֵיהּ אֲזִמִּין לָן בְּטוּרֵי
מְלִין עֲלָאִין בְּאֵלִין (עד כאן). אָמַר רַבִּי יוֹסִי הֵאֵי בַר
נֶשׁ לְאוֹדְעָא לָן מְלִין אֵלִין קָא אֲתֵי וְשִׁדְרִיהּ קְדָשָׁא
בְּרִידָא הוּא לְגַבְנָן. בַּד אָתוּ וְסִדְרוּ מְלִין קַמִּיהּ דְרַבִּי
שְׁמַעוֹן אָמַר וְדָאֵי שְׁפִיר קָא אָמַר.

רַבִּי אֶלְעָזָר הָוָה יְתִיב יוֹמָא חַד קַמִּיהּ דְרַבִּי
שְׁמַעוֹן אָבִיו. אָמַר לֵיהּ הֵאֵי קִין כָּל בְּשָׂר
אֲתֵתֵינִי מֵאֲנוֹן קַרְבָּנִין דְהוּוּ יִשְׂרָאֵל מְקַרְבִּין עַל גְּבִי
מִדְבַּחָא אוּ לָא. אָמַר לֵיהּ כֵּלָא הוּוּ מִסְתַּפְקִי בְּחֻדָּא
לַעֲיָלָא וְתַתָּא.

וְתָא חַזִּי כְּתֵיב וְלִיּוֹאֵי וְיִשְׂרָאֵל אֲנוֹן אֶקְרוּן אָדָם

לשון הקודש

הַדְּבָרִים לְפָנַי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, וְדָא
שְׁפִיפָה אָמַר.

רַבִּי אֶלְעָזָר הָיָה יוֹשֵׁב יוֹם אֶחָד לְפָנַי
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו. אָמַר לוֹ, קִין כָּל בְּשָׂר
הָיָה נִהְיָה מֵאוֹתָם קַרְבָּנוֹת שְׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל
מְקַרְבִּים עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ אוּ לָא? אָמַר
לוֹ, כָּלָם הָיוּ מִסְתַּפְקִים כְּאֶחָד לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה.

וּבָא וּרְאָה, כְּתֵיבִים וְלִוִּים וְיִשְׂרָאֵלִים הֵם

דִּין שׁוֹרִים עֲלֵיו, מְשֻׁם שֶׁהוּא מְקוּם
בְּגִלוּי, וְאוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא רַע עֵין שׁוֹלֵט עֲלָיו,
וְהַכֵּל הוּא בְּסוּד עֲלִיוֹן כְּמוֹ שֶׁלְמַעְלָה.

בְּכַה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, אֲשֶׁרֵי הַדּוֹר שְׂרָבִי
שְׁמַעוֹן שְׂרָוִי בְּתוֹכוֹ, שְׁהֵרִי זְכוּתוֹ הַזְּמִינָה
לָנוּ בְּהָרִים דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים כְּאֵלָה וְעַד
כָּאן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הֵאֵיִשׁ הָיָה כָּא
לְהוֹדִיעֵנוּ הַדְּבָרִים הַלְלוֹ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא שֶׁלַח אוֹתוֹ אֵלֵינוּ. כְּשֶׁבָּאוּ וְסִדְרוּ

בְּחִבּוּרָא דְאֵנוּן רְעוּתִין קְדִישִׁין דְּסֻלְקִין מִגּוּוֹיֵיהוּ.
 הַהוּא בְּשָׂבָא אוֹ אִמְרָא אוֹ תְּהִיא בְּהֵמָה דְקָרְבִין
 אֶצְטְרִיךְ עַד לָא יתְקַרֵּיב עַל גַּבֵּי מִדְּבַחָא לְפָרְשָׂא
 עָלָה כָּל חֲטָאִין וְכָל רְעוּתִין בִּישׁוּן לְאַתְּוֹדָאָה עָלָה.
 וְכִדִּין תְּהִיא אֶתְקַרֵּי בְּהֵמָה בְּכֻלָּא בְּגוּ אֵנוּן חֲטָאִין
 וּבִישׁוּן וְהִרְהוּרִין.

בְּגוּוֹנָא דְקָרְבָנָא דְעֻזָּאזֵל דְכָתִיב (ויקרא יז) וְהִתְוֹדָה
 עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. הַכִּי
 נִמְי הָכָא. וְכִד סֻלְקָא עַל גַּבֵּי מִדְּבַחָא מְטוּלָא עַל
 חַד תִּרְיִן. וּבְגִין כִּךְ דָּא סֻלְקָא לְאַתְרֵיהּ. וְדָא סֻלְקָא
 לְאַתְרֵיהּ. דָּא בְּרֻזָּא דְאָדָם וְדָא בְּרֻזָּא דְבְּהֵמָה כְּמָה
 דְאֶתְ אָמַר (תהלים לו) אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יי'.

חֲבִיתִין וְכָל שְׂאֵר מְנַחֹת לְאַתְעָרָא רוּחָא קְדִישָׂא
 בְּרְעוּתָא דְכַהֲנֵי וְשִׁירְתָּא דְלִיּוֹאֵי וּבְעֻלּוֹתָא

לשון הקודש

כְּמוֹ הַקָּרְבָּן שֶׁל הָעֻזָּאזֵל שֶׁכְּתוּב (ויקרא יז)
 וְהִתְוֹדָה עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְגו' - כִּךְ גַּם כָּאֵן. וּכְשֶׁעוֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ
 מִשָּׂא עַל אֶחָד שְׁנַיִם, וְלִכְּן זֶה עוֹלָה
 לְמִקְוָמוֹ וְזֶה עוֹלָה לְמִקְוָמוֹ. זֶה בְּסוּד אָדָם,
 וְזֶה בְּסוּד בְּהֵמָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים לו)
 אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'.

חֲחִבְתִּין וְכָל שְׂאֵר הַמְּנַחֹת לְעוֹרֵר רוּחַ

נְקָרָאִים אָדָם בְּחִבּוּר שֶׁל אוֹתָם רְעוּנוֹת
 קְדוּשִׁים שְׁעוֹלִים מִתּוֹכָם. אוֹתוֹ כְּשֶׁב אוֹ
 אֵיל אוֹ אוֹתָהּ בְּהֵמָה שֶׁמְקַרְבִּים, צְרִיךְ
 עַד שְׂלֵא תִקְרַב עַל הַמִּזְבֵּחַ לְפָרֵשׁ עָלֶיהָ
 כָּל חֲטָאִים וְכָל הַרְעוּנוֹת הַרְעִים
 לְהִתְוֹדוֹת עָלֶיהָ, וְאֵז הַהִיא נְקָרָאֵת בְּהֵמָה
 כְּכָל כְּתוּב אוֹתָם חֲטָאִים וְרְעוּת
 וְהִרְהוּרִים.

דִּישְׂרָאֵל. וּבַהֲהוּא תִנָּא וְשִׁמְנָא וְקִמְחָא דְסָלִיק
 מִתְרַוּוֹן וּמִסְתַּפְקִין (ס"א ומתפנקין) (ס"א ומתפשטין) (דף טו ע"א) כֹּל
 שְׂאֵר מְאֲרֵי דְדִינִין דְּלֹא יָכֻלִין לְשַׁלְטָאָה בְּהַהוּא דִּינָא
 דְּאִתְמָסַר לֹוֹן. וְכֹלָא בְּזִמְנָא חֲדָא. תָּא חֲזִי, כֹּלָא
 אִתְעֵבִיד בְּרֹזָא דְמְהִימְנוּתָא לְאִסְתַּפְקָא דָּא בְּדָא,
 וְלֹא־אִסְתַּלְקָא לְעֵילָא מָאן דְּאִצְטְרִיד עַד אִין סוּף.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲרִימַת יְדָא בְּצִלּוֹתִין לְעֵילָא,
 דְּבַד רַעוּתָא עֲלָאָה לְעֵילָא לְעֵילָא קְיִימָא עַל
 הַהוּא רַעוּתָא דְּלֹא אִתִּידַע וְלֹא אִתְפַּס כֹּלֵל לְעֵלְמִין
 רִישָׁא דְּסִתִּים יִתִּיר לְעֵילָא. וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מָאִי
 דְּאֲפִיק וְלֹא יְדִיעַ וְנִהִיר מָאִי דְּנִהִיר כֹּלָא בְּסִתִּימוּ.

רַעוּ דְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה לְמַרְדָּף אֲבַתְרִיה וְלֹא־תִנְהַרָא
 מִיְנִיה. חַד פְּרִיסוּ אִתְפָּרִיס. וּמִנּוּ הַהוּא
 פְּרִיסָא בְּרִדִּפוּ דְּהַהִיא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה מְטִי וְלֹא

לשון הקודש

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַרְימוּתִי יָדִי בְּתַפְלוֹת
 לְמַעְלָה, שְׁכַשְׁרָצוֹן הַעֲלִיּוֹן לְמַעְלָה
 לְמַעְלָה עוֹמֵד עַל אוֹתוֹ רַצוֹן שְׁלֹא נוֹדַע
 וְלֹא נִתְפָּס כֹּלֵל לְעוֹלָמִים, הָרֵאשׁ הַיּוֹתֵר
 נִסְתָּר שְׁלֹמְעֵלָה, וְאוֹתוֹ הָרֵאשׁ מוֹצִיא מֵהַ
 שְׁמוּצִיא, וְלֹא יְדוּעַ, וּמֵאִיר מֵהַ שְׁמֵאִיר
 הַכֹּל בְּסִתְרָא.

רַצוֹן הַמַּחְשָׁבָה הַעֲלִיּוֹנָה לְרִדְף אַחֲרָיו
 וְלִהְיוֹת מוֹאֵר מִמֶּנּוּ. מִסָּף אַחַד נִכְרָד.

קְדוּשָׁה בְּרַצוֹן הַכֹּהֲנִים וְשִׁירַת הַלְוִיִּם
 וּבְתַפְלוֹת יִשְׂרָאֵל. וּבְאוֹתוֹ עֵשָׂן וְשִׁמֹן
 וְקִמְחַ שְׁעוֹלִים, מִתְרַוּוֹם וּמִסְתַּפְקִים וּס"א
 וּמִתְפַּנְקִים - ס"א וּמִתְפַּשְׁטִים כֹּל שְׂאֵר בְּעֵלֵי
 הַדִּינִים שְׁלֹא יְכוּלִים לְשַׁלְטַ בְּאוֹתוֹ הַדִּין
 שְׁנִמְסַר לְהֵם, וְהַכֹּל בְּזִמְנָא אַחַד. בַּא רְאָה,
 הַכֹּל נַעֲשֶׂה בְּסוּד הָאִמוּנָה לְהַסְתַּפֵּק זֶה
 בְּזֶה וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה מִי שְׁצִרִיד עַד אִין
 סוּף.

מִי עַד הֵהוּא פְּרִיסָא נְהִיר מַה דְּנְהִיר. וְכִדִּין (כ"א)
 אִיהוּ מְחַשְׁבָּה עֲלָאָה נְהִיר בְּנְהִירוֹ (בְּסִתִּימוֹ) סְתִים
 דְּלֹא יָדִיעַ וְהֵהוּא מְחַשְׁבָּה לָא יָדַע. כִּדִּין בְּטַש
 הָאִי נְהִירוֹ דְּמְחַשְׁבָּה דְּלֹא אֲתִידַע בְּנְהִירוֹ דְּפִרְסָא
 דְּקִימָא דְּנְהִיר מִמַּה דְּלֹא יָדִיעַ וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא
 אֲתִגְלִיָּא. וְכִדִּין (נִיָּא הָאִי) דָּא נְהִירוֹ דְּמְחַשְׁבָּה דְּלֹא
 אֲתִידַע בְּטַש בְּנְהִירוֹ דְּפִרְסָא וְנְהִירִין בְּחֻדָּא
 וְאֲתַעְבִּידוּ תִשַׁע הֵיכְלִין.

וְהֵיכְלִין לָא אֲנֹן נְהוּרִין וְלֹא אֲנֹן רוּחִין וְלֹא
 אֲנֹן נְשָׁמִתִּין. וְלֹא אִית (אִיהוּ) מָאן דְּקִימָא
 בְּהוּ. רַעוּתָא דְּכָל תִּשַׁע נְהוּרִין דְּקִימִי בְּלֵהוּ
 בְּמְחַשְׁבָּה דְּאִיהוּ חַד מְנִיחֵהוּ בְּחוּשְׁפְּנָא בְּלֵהוּ לְמַרְדָּף
 בְּתַרְיֵיהוּ בְּשַׁעְתָּא דְּקִימִי בְּמְחַשְׁבָּה וְלֹא מְתַדְּבַקֵּן וְלֹא
 אֲתִידַעוּ. וְאֵלִין לָא קִימִי לָא בְּרַעוּתָא וְלֹא בְּמְחַשְׁבָּה

לשון הקודש

שלא נודע מפה באור של המסך,
 ומאירים פאחד. ונעשים תשעה היכלות.
 ותחילת אינם אורות ולא רוחות ולא
 נשמות, ואין מי שעומד בהם. הרצון של
 כל תשעה האורות שעומדים בלם
 במחשבה, שהוא אחד מהם בתשבון
 בלם לרדף אחריהם. בשעה שעומדים
 במחשבה ולא נדבקים ולא נודעים.
 ואלה לא עומדים לא ברצון ולא

ומתוך אותו מסך ברדיפת אותה
 מחשבה עליונה מגיעה ולא מגיעה עד
 אותו מסך, מאירה מה שמאירה. ואז
 אותה מחשבה עליונה מאירה באור
 ובסתרה נסתרה שלא ידוע, ואותה מחשבה
 לא ידוע. ואז מפה אור המחשבה הזה
 שלא נודע באור של המסך שעומד,
 שמאיר מפה שלא ידוע ולא נודע ולא
 התגלה. ואז ניא זה זה אור המחשבה

עֲלָאָה (נ"א עלאיין). תַּפְסִין בָּהּ וְלֹא תַפְסִין. בְּאֵלֵין קַיִימֵי
 כָּל רֵזִי דְמַהִימְנוּתָא וְכָל אַנּוּן נְהוּרִין מְרֻזָּא דְמַחְשְׁבָה
 עֲלָאָה (דלמפא ד"א ולמפא) בְּלָהוּ אֶקְרוּן אֵין סוּף. עַד הָכָא
 מָטוּ נְהוּרִין וְלֹא מָטוּן וְלֹא אֲתִידְעוּ. לֹאוּ הָכָא
 רְעוּתָא וְלֹא מַחְשְׁבָה.

(פדין ד"א כד) נְהִיר מַחְשְׁבָה וְלֹא אֲתִידְע (ידיע) מִמָּאן
 דְנְהִיר. כְּדִין אֲתַלְבֵּשׁ וְאַסְתִּים גּוּ בִינָה וְנְהִיר
 לְמָאן דְנְהִיר וְאַעִיל דָּא בְדָא עַד דְאֲתַכְּלִילוּ בְּלָהוּ
 כְּחֵדָא. וּבְרֻזָּא דְקַרְבְּנָא כֵּד סְלִיק פְּלֵא אֲתַקְשֵׁר דָּא
 בְּדָא וְנְהִיר דָּא בְדָא. כְּדִין קַיִימֵי בְּלָהוּ בְּסְלִיקוּ
 וּמַחְשְׁבָה אֲתַעֲטֵר בְּאֵין סוּף. הֵתוּא נְהִירוּ דְאֲתַנְהִיר
 מִנִּיה מַחְשְׁבָה עֲלָאָה דְלֹא אֲתִידְע בָּהּ בְּלָל אֶקְרִי
 אֵין סוּף. וּמִנִּיה אֲשַׁתְּבַח וְקַיִימָא וְנְהִיר לְמָאן דְנְהִיר
 וְעַל דָּא כְּלָא קָאִים. וּבָאָה חוּלְקִיהוּן דְעַדִּיקָא
 בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאֲתִי.

לשון הקודש

וידועו ממי שמאירה, אז מתלבשת
 ונסתרת לתוך הבינה ומאירה למי
 שמאירה, ונכנסים זה בזה, עד שכלם
 נכללים כאחד. ובסוד הקרבן בשעולה,
 הכל נקשר זה בזה ומאיר זה בזה. אז
 עומדים כלם בעליה, והמחשבה
 מתעטרת עם אין סוף. אותו האור
 שמוארת ממנו המחשבה העליונה שלא

במחשבה עליונה (עליונות). תופסים בה
 ולא תופסים. באלה עומדים כל סודות
 האמונה וכל אותם האורות מסוד
 המחשבה העליונה ושלמשה - ולמשה כלם
 נקראים אין סוף. עד כאן מגיעים אורות
 ולא מגיעים ולא נודעים. אין כאן רצון
 ולא מחשבה.

ואז בשמאירה המחשבה ולא נודעת

תָּא חַיִּי, הָאֵי קִיָּן כָּל בְּשָׂר, כְּמָה דְקָשׁוּרָא אֲשֵׁתִּיכָה
 לְעִילָא בְחֵדוֹ, אוֹף הָכִי נָמִי לְתַתָּא בְחֵדוֹתָא.
 וְרַעוּתָא לְאַסְתַּפְקָא כֹּלָא לְעִילָא וְתַתָּא. וְאִימָא קִיִּימָא
 עַלְיֵיהּ דִּישְׂרָאֵל כְּדָקָא יָאוּת.

תָּא חַיִּי, בְּכָל רִישֵׁי יִרְחָא וְיִרְחָא כִּד סִיחָרָא
 מִתְחַדְשָׂא יְהִינן לִיה לְהָאֵי קִיָּן כָּל בְּשָׂר חוּלְקָא
 חָדָא יִתִּיר עַל קַרְבָּנִין לְאַתְעֵסְקָא בֵּיה וְיִשְׁתַּמְשׁ
 בְּחוּלְקֵיהּ. וְיִהָא סְטָרָא דִּישְׂרָאֵל בְּלַחוּדֵיִיהּ. בְּגִין
 דִּיתְאֲחֵדוֹן בְּמַלְכֵיהוֹן, וְדָא אִיהוּ שְׁעִיר. בְּגִין דְּאִיהוּ
 בְּחוּלְקָא דְעֵשׂוֹ דְכָתִיב בֵּיה שְׁעִיר (בראשית כז) הֵן עֵשׂוֹ
 אָחִי אִישׁ שְׁעִיר. וְעַל דָּא אִיהוּ אֲשֵׁתִּימֶשׁ בְּחוּלְקֵיהּ.
 וְיִשְׂרָאֵל אֲנֹן מִשְׁתַּמְשִׁין בְּחוּלְקֵיהוֹן. וּבְגִין כְּדָ כְּתִיב,
(תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לֹו יְהִי יִשְׂרָאֵל לְסֻגּוּלָתוֹ.

לשון הקודש

בְּשִׁמְתַחְדָּשֵׁת הַלְבָנָה, נֹוֹתְנִים לְקִיָּן כָּל
 בְּשָׂר הַזֶּה חֶלֶק אֶחָד יוֹתֵר עַל הַקַּרְבָּנוֹת
 לְהַתְעַסֵּק בּוֹ וְיִשְׁתַּמְשׁ בְּחֶלְקוֹ, וְיִהְיֶה צַד
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם כְּדִי שְׂיִתְאֲחֵדוּ עִם
 מַלְכָּם, וְזֶהוּ הַשְּׁעִיר, מִשּׁוּם שֶׁהוּא בְּחֶלֶק
 עֵשׂוֹ, שְׂכֵתוֹב בּוֹ שְׁעִיר, (בראשית כז) הֵן עֵשׂוֹ
 אָחִי אִישׁ שְׁעִיר. וְעַל זֶה הוּא הַשְּׁתַּמְשׁ
 בְּחֶלְקוֹ, וְיִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּמְשִׁים בְּחֶלְקָם,
 וְלִכֵּן כְּתוּב (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לֹו יְהִי
 יִשְׂרָאֵל לְסֻגּוּלָתוֹ.

נֹוֹדַעַת כִּהּ בְּכָל נִקְרָא אִין סוֹף, וּמִמֵּנֵן
 נִמְצָא וְעוֹמֵד וּמְאִיר לְמִי שְׂמְאִיר, וְעַל זֶה
 הַכֹּל עוֹמֵד. אֲשֵׁרֵי חֶלְקָם שֶׁל הַצְּדִיקִים
 בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בַּא רְאֵה, קִיָּן כָּל בְּשָׂר הַזֶּה, כְּמוֹ
 שֶׁהַקָּשָׁר נִמְצָא לְמַעְלָה בְּשִׁמְחָה, גַּם כְּאִן
 לְמַטָּה בְּחֵדוֹהּ, וְרִצּוֹן לְהַסְתַּפֵּק הַכֹּל
 לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וְהָאֵם עוֹמֵדָת עַל יִשְׂרָאֵל
 כְּרָאוּי.

בַּא רְאֵה, בְּכָל רֵאשׁ חֲדָשׁ וְחֲדָשׁ